

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —

Anunțăm pe d-nii abonați că tabla de materii este sub presă și va fi complet tipărită pe la 20 Martie.

S U M A R

— Art. 99 din l. j. o. și 349 codul de comerț, de d-l avocat Ion G. Proftiriu;

— Prefața de d-l profesor I. Tanovicănu la volumul: «Poliția tehnică și ancheta judiciară științifică», de d-l C. Zgurălescu, liceat în drept, politat;

JURISPRUDENȚA:

— Casație s. I: C. Bursucu cu Stan Siminică (Despre retractul litigios și cazurile în care un asemenea drept nu este admisibil);

— Casație s. I: Dr. William Robert Newton Cole cu Carl Körner (Atunci când dăunele ce se pretind de reclamant, ca decurgând din nerespectarea dreptului său de servitute, trece de 3000 lei, competența judelei de ocol înlocuiește și afacerea se judecă de tribunal în primă instanță);

— Casație s. II; State Carosta'e, recurs corecțional (Când Curtea cu jurați nu funcționează, Camera de punere sub acuzare este competentă a se pronunța asupra cererii de eliberare provizorie);

— Casație s. II; Vasile Dobrescu, recurs corecțional (Recidiva de la delict la delict se pedepsește cu 10 ani închisoare);

— Casație s. III: Ministerul de finanțe cu Capitan N. Dumitriu (Dreptul la pensie al ofițerului trecut din oficiu la retragere prin anticiparea limitei de vârstă. — Art. 68 din legea pensiilor declară abrogate toate dispozițiunile din legile contrarii acestei legi);

— Judecătoria ocol, rural I Iași: Jacob Beronici cu D. Olaru s. a. (Nu este admisibilă o cerere de chemare în garanție într-un proces angajat după legea proprietarilor).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I: No. 1: Act de vânzare autentic. — Cazul când el face deplină credință. — Contra înscris. — Sustragerea lui. — Admisibilitatea probei cu martori spre a se dovedi existența, conținutul și sustragerea contra înscrisului; No. 2: Acțiune personală și mobilă. — Intențarea ei contra statului. — Tribunalul competentă a judeca asemenea acțiuni. — Art. 58 și 75 din procedura civilă; No. 3: Depuneri de martori. — Netrecerea în procesul verbal a cuvintelor «din cuvânt în cuvânt». — Dacă aceasta constituie o cauză de nulitate. — Art. 20 pr. civ.

Casație s. II: No. 1: Distrugerea porumburilor vecinului. — Lipsă de intențune. — Contravenția prevăzută de art. 103 al. 9 din legea poliției rurale; No. 2: Furt. — Constatare. — Elementele delictului. — Intrebuițarea expresiei de furt «cuprind» în sine clandestinitatea și cugetul de a-și însuși pe nedrept lucrul altuia. — Art. 306 c. penal; No. 3: Mituire. — Primar ce ia bani spre a interveni la Prefectură să se aprobe mai curând prelungirea unor închirieri de cărciumi. — Art. 146 din codul penal; No. 4: Parte civilă. — Apel de la judecătoria. — Inculpat achitat. — Investirea tribunalului judecarea acțiunii publice. — Art. 103 l. j. p.; No. 5: Autoritatea lucrului judecat. — Materie penală. — Condițiunile cerute de lege. — Art. 383 din procedura penală; No. 6: Distrugere de acte. — Substituirea

unei declarații identice, în urma reclamării în justiție. — Existența delictului. — Art. 375 c. penal; No. 7: Hotărâre. — Adăgiri. — Neținerea în seamă. — Cazul când cele adăgite rezultă și din conținutul hotărârei. — Art. 122 pr. civ. — Brevetată simplă. — Încetarea plăților. — Nefacerea declarației prevăzută de art. 702 c. com. în 3 zile. — Socotirea a celor 3 zile dela încetarea plăților. — Art. 877 al. 3 c. com.

Casație s. III: No. 1: Licențe. — Proprietar. — Transportarea unui vas cu vin în piața unui oraș, unde-l vinde fără a avea brevet de licență. — Contravenție. — Art. 12 legea licențelor; No. 2: Apelul făcut fără timbru. — Act de pauperitate eliberat și depus în urmă. — Dacă poate folosi părții; No. 3: Taxe militare. — Obligația solidară a părinților pentru taxa datorită de fiu. — Urmărirea părinților. — Interruperea prescripției și față de el prin somația adresată fiului. — Art. 1045 c. civil; art. 4 și 41 regulamentul taxelor militare și 51 l. constit. contrib. directe.

Articolul 99 din legea judecătorilor de ocoale și 349 codul de comerț.

Înalta Curte de Casație și Justiție S. III la 22 Mai 1912 stabilește următoarea jurisprudență:

«Termenul de apel de 10 zile contra cârților de judecată dată în materie cambială, se socotește dela pronunțare, conform art. 349 c. com. chiar când partea a lipsit la prima instanță, iar nu dela comunicare, cum prevede art. 99 din legea judecătorilor de ocoale, în genere pentru cei judecați în lipsă.*)

Când am citit în rezumat aceia ce Înalta Curte decisese la 22 Mai 1912, mărturisesc că doream mult să pot citi considerentele, cari aveau să-mi îndeparteze convingerea ce mi-o făcusem pe argumentarea juridică ce-o voi expune o în corpul acestui articol.

Și e drept.

Căutam considerentele; discuțiunea, adesea ori, a unor aplicațiuni foarte subtile de principii ale

*) Decizia No. 275 din 22 Mai 1912, Cas. s. III, *Curierul Judiciar* No. 46 din 17 Iunie 1912 și No. 81 din 6 Decembrie 1912. Trib. Ilfov sec. comercială 2/II — 910 *Curierul Judiciar* 55,910.

textelor de legi, la care este sau poate să se supue o speță, proba juridică a dispozitivului unei chestiuni debătute, munca juridică a magistratului în care se arată aceia ce a voit să spue sau să înțeleagă legiuitorul, munca magistratului de a îndepărta lacunele unei aplicări mecanice ale textelor de lege.

Căci așa este.

Judecătorului nu i se mai poate impune astăzi mecanismul legal al legilor. Azi, în schimb, i se impune munca, interpretarea textelor, coordonarea lor cu numeroasele dezvoltări teoretice, discuțiunea, polemica diferitelor chestiuni, dela care se obțin rezultate diferite.

Căutam considerentele Inaltei Curți, a magistratului desăvârșit, care controlează rezultatele, le armonizează și completând lipsa impune omogenitatea.

Ce am scris până aci am voit să văd, și pentru aceasta am voit să citesc considerentele Inaltei Curți.

Dela început spun, că chestiunea prezintă mai mare interes și supusă unei mai minuțioase cercetări juridice, argumentând și discutând textele de legi vom ajunge la o altă soluție decât aceea dată de suprema curte.

Comportă mult interes chestiunea la prima instanță unde judecătorul de ocol *e chemat să investească hotărârile rămase definitive* cu formula executorie.

Se va putea investi o hotărâre cambială, care nu a fost apelată, în termen de 10 zile dela pronunțare, în lipsa părâtului?

Va fi tardiv apelul făcut după 10 zile dela pronunțarea hotărârei cambiale când partea nu a fost față și hotărârea nu s'a comunicat? Comportă ca atare mult interes chestiunea și în a doua instanță.

Din însuși redacția art. 27 l. j. o. și 99 aceiași lege reese în mod clar că dispozițiunile art. 99 se aplică și la acțiunile cambiale.

Art. 27. «Judecătorii de ocol judecă toate cerele în materie personală și mobilă, civile sau comerciale, accesorii sau incidentale în prima și ultima instanță, până la valoarea de 300 lei inclusiv capital și procente reclamate și cu drept de apel până la valoarea de 300 lei inclusiv capital și procente reclamate».

Cu drept de apel, iar regularea acestui termen precum și timpul de când începe termenul de apel e dispus de art. 99 l. j. o.

Art. 99 l. j. o. completează textul art. 27, și el se referă la întregul dispozitiv, fără nici o deosebire.

Necontestat e că art. 99 se referă la art. 27 și iar necotestat e, după cum însuși textele dispun, că aceste texte cuprind toate acțiunile mobiliare și personale, acțiuni civile și comerciale și în aceste acțiuni comerciale se cuprind și cele cambiale.

Text pe text se completează și în redactarea acestor texte, în generalizarea ce se impune, găsim categorica dispoziție a legii.

În această generalizare, care caracterizează dispozițiunile acestor texte, se găsește intențiunea legiuitorului de a mări un drept chiar acolo unde legiuitorul comercial a restrâns dreptul.

Caracteristica textelor e generalizarea, și în generalizare se cuprinde tot. A voit legiuitorul să excepteze, a spus sau a creat.

Acest lucru se poate observa în însuși istoricul legislaturii acestei jurisdicțiuni.

La 1894 legiuitorul voind să excepteze dela generalizarea prevăzută de art. 8 al legii judecătorilor de pace din 4 Martie 1894, acțiunile cambiale, a spus în aliniatul ultim al art. 43 din lege. «*În materie comercială se va urma conform codului de comerț*».

E explicabilă această excepție a legiuitorului din 1894.

Crezuse legiuitorul atunci, că simpla dispoziție a art. 43, făcea să sufere înlesnirea circulațiunilor afacerilor comerciale, și pentru aceasta a scos de sub generalitate afacerile comerciale prin dispozițiunile aliniatului ultim al acestui text.

Legiuitorul din 1896 modifică dispozițiunile art. 43 al legii din 1894, și prin art. 92 l. j. de pace prevede aceleași dispozițiuni ale art. 904 c. com. generalizând modul cum se socotește termenul de apel la orice acțiune mobilă și personală, civilă, comercială etc., găsind totodată utilă înlăturarea aliniatului ultim al art. 43 l. j. de pace din 1894.

Ce face legiuitorul din 15 Februarie 1908.

Modifică art. 92 l. j. de pace din 1896 în ce privește termenul de apel, reducându-l la 10 zile.

Atât, și nimic mai mult, și prin aceasta consfințește, confirmă modificarea făcută de legiuitorul din 1896, acel ce suprimase aliniatul ultim al art. 43.

Mentține dispozițiunile art. 99 aplicabile în mod general la tot felul de acțiuni; consacră în mod clar și netăgăduit ca art. 99 l. j. de ocoale din 1909 își are aplicarea la toate acțiunile prevăzute de art. 27 aceiaș lege, și ca atare și la acțiunile cambiale.

Deci așa fiind lucru, intențiunea legiuitorului e tradusă în expunerea clară și categorică a art. 99, expunere care constituie o derogare dela codul de comerț, dela art. 349.

Sigur că art. 349 e o derogare dela art. 318 pr. c. dreptul comun, iar art. 99 e o derogare dela art. 349 c. com.

Recunosc și eu un punct din considerentul supremei curți, ca nicăieri în întregul titlul III part. III a noiei legi, legiuitorul nu distinge acțiunile comerciale, titlul unde i se impunea să facă această distincțiune, și nu a distins nu pentru că nu a vorbit sau că aci ar fi trebuit să vorbească, ci din contră pentru că a vorbit, și a vorbit categoric în art. 99, articol care se referă la art. 27 după cum am spus, adică la toate acțiunile mobiliare și personale fără distincțiune.

Art. 99 l. j. de ocoale fiind o derogare expresă la art. 349 C. Comercial, și fiindcă legea actuală a judecătorilor de ocoale fiind o lege specială excepțională posterioară codului de comerț și modificării lui din 3 Martie 1912, și fiindcă art. 34 C. Com. conține o dispozițiune contrară acestei legi, în conformitate cu art. 119 al legii jud. de ocoale, acest text de lege se găsește abrogat.

Dispozițiunile art. 99 l. j. o. este și de utilitate socială și nici nu produce jenă în circulația și comerciabilitatea titlului cambial.

Termenele scurte cu care de la început și până la sfârșit e donată această lege excepțională, care da chestiunilor o rapidă soluțiune, poate să facă posibil strecurarea erorilor fie la forma titlului la validitatea lui, și la observarea diferitelor chestiuni cari se impun, și e bine a se pune încă odată sub ochii celui obligat hotărârea. Acesta va observa titlul iar judecata va avea un mijloc de revenire în altă instanță, în instanța a doua, în apel, apelul pe care art. 99 îl face mai accesibil.

E cert că art. 349 c. com. prin dispozițiunile lui satisfac una din cerințele esențiale ale bunului comerț. Rapiditatea și înlesnirea circulațiunei titlului, înlesnește comerciabilitatea lui.

Nu-i mai puțin adevărat? că prin dispozițiunile art. 99 l. j. o. s'a înlesnit încă și mai mult reducându-se termenul dela 30 zile la 10, și nu în faptul că comunicarea hotărârei dată în lipsă impusă de art. 99 consistă în împedcarea rapidității circulațiunei, și comerciabilitatea singurul punct unde e suveran acel ce are titlul, și care poate foarte bine ca imediat să'l comunice.

Singura obiecțiune ar fi, că se supune partea la un prisos de cheltueli, lucru la care se poate răspunde foarte ușor și eficace, că aceste cheltueli vor fi restituite de partea opusă obligată, și că dacă aceasta constituie singurul rău, atunci acest rău e mic, foarte mic față de marea utilitate ce o are comunicarea hotărârei prevăzută de art. 99 legea judecătorilor de ocoale.

Acestea sunt motivele cari mă fac încă să văd altfel de cum vede onorata Înaltă Curte prin considerentele ei.

Iată pentru ce am voit să citesc considerentele supremei Curți.

IOAN GH. PROFIRIU
Fost judecător, avocat

Odobești-Putna

PREFATĂ

La volumul «*Politiia tehnică și ancheta judiciară științifică*», de d-l C. Zguriadescu, licențiat în drept, Polițai

De câțva timp poliția noastră începe să se modernizeze și să se pună la curentul polițiilor din străinătate.

De unde mult timp ea a fost într-o plagă socială, acum ea începe să aducă mari servicii societății. Nu este mult timp de când poliția, pe lângă abuzurile pe cari le săvârșea, era în acelaș timp un instrument puternic de opresiune politică; nenorocitul, mai ales din clasele inferioare, care era în vrăjmășie cu guvernul, nu numai că era lipsit de orice siguranță și protecțiune, dar chiar nu era vexațiune la care să nu fie supus din partea poliției. Nu mai vorbesc de sfâștelile poliștilor și de legendarele bătăi polițienești.

Astăzi poliția noastră a intrat în rolul său modern de ocrotitoare a oamenilor cinstiți și de urmăritoare neobosită a răufăcătorilor. Pe când înainte poliția era un instrument politic, azi ea a devenit un organ foarte folositor administrativ și judecătoresc; cuvintele frumoase ale regretatului V. Lascăr care voia să trans-

forme poliția și administrațiunea în o a doua magistratură, tind să devină o realitate.

În acest scop a contribuit foarte mult buna selecționare a personalului polițienesc. Înainte vreme în țara noastră, poliția cuprindea în general tot ce era mai stricat în societatea noastră, dacă vom excepta pe criminali, azi, poliția recrutează personalul său din aceeași tineri și cu aceleași titluri care servă pentru recrutarea magistraturii. Nu este dar de mirat progresul ce s'a făcut în această direcțiune.

Din roadele acestei activități utile societății sunt și operele științifice ale funcționarilor polițienesci, lucru la care nimeni altădată nu s'ar fi gândit. După ce în 1904 d-nii Periețeanu și Dumitrescu au scris un Manual teoretico-practic de poliție judiciară, acum d-l C. Zguriadescu, licențiat în drept, polițai, fostul nostru elev, tipărește sub titlul de «Poliția tehnică și ancheta judiciară științifică» un excelent manual care să servească de călăuză ofițerului de poliție judiciară în frumoasa, folositoarea, dar uneori foarte periculoasa sa misiune de cecetător și descoperitor al infracțiunilor. Atari manuale, fără să poată avea un caracter de originalitate, fiindcă ele sunt numai rezumatul practicii vechilor și abilitilor polițiști, combinat cu descoperirile științelor auxiliare, este totuși, de o mare și netăgăduită importanță, fiindcă servă să dea pregătirea tehnică necesară ofițerilor de poliție judiciară, acestor neprețuite ajutoare ale justiției represive. Să fim fericiți și să mulțumim poliției că se ocupă de atari cestiuni; grație lor, infractorii vor fi mai adeseori descoperiți și siguranța publică va crește.

D-l C. Zguriadescu e prea tânăr și încă la începutul carierei pentru ca opera d-sale să aibă un caracter pronunțat de personalitate; în mare parte d-sa a urmat pe magistrii Hanns Gross, Alfredo Niceforo, R. A. Reiss, E. Godefroy și alții, adăugând însă și interesante observațiuni personale, cari dovedesc nu numai sârguința, dar și predispozițiunea d-sale pentru atari cercetări folositoare.

În fine, putem spune că opera d-lui Zguriadescu face cinste autorului și corpului din care face parte.

O rezervă care regretăm că o facem, fără însă de importanță sub punctul de vedere al fondului, este că limba e cam prea puțin îngrijită. Termenul «amprentă», atât de des întrebuințat 6 ori pag. 9, de mai multe ori, aproape în fiecare linie (la finele paginei 24 și pag. 55), cuvintele «true» (pag. 24), «deplasat» (pag. 25), «cra-vașă» (pag. 31), «detaliurile» (pag. 53), ar putea foarte bine să fie înlocuite, ca și nu zicem ramplasate cum ar zice autorul, cu alte cuvinte mai românești.

În orice caz, acest mic cusur este compensat prin claritatea expunerii și prin marele folos ce pot trage ofițerii de poliție judiciară din citirea acestui vade mecum.

I. TANOVICANU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 30 Octombrie 1912

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU Președinte

C. Bursucu cu Stan Siminică ș. a.

Retract litigios — Cazurile în care un asemenea drept nu este admisibil — Cazuri limitative cari nu pot fi întinse prin analogie. — Cazul în care cesionarul e un terțiu. — Supunerea lui regulii generale. — (Art. 1402, 1403 și 1404 c. civil)

Legiuitorul după ce prin art. 1402 și 1403 c. civil a organizat dreptul de retract litigios, a prevăzut prin art. 1404 trei cazuri în care un asemenea drept nu este admisibil, și între aceste cazuri este și acela când cesiunea s'a făcut la un comorștenitor sau coproprietar al dreptului cedat, cazuri cari, fiind limitative, nu pot fi întinse prin analogie.

*Prin urmare, dacă cesionarul nu e comorștenitor sau coproprietar al dreptului cedat, ci un terțiu față cu succesiunea, acest caz rămâne supus regulii generale după care se cere ca cesiunea să fie cu titlu oneros, ca în momentul cumpărării s'u cesiunei dreptului să existe proces, și prin acest proces să fie contestat chiar fondul dreptului *).*

Decizia 758/912.—Casată după recursul facut de C. Bursucu, sentința Trib. Dolj s. II No. 571/911, dată în proces cu Stan Siminică ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier N. Procopescu.

Pe d-l avocat A. Iliescu în desvoltarea motivelor 5 și 6 de casare, renunțând la celelalte motive; și
Pe d-l avocat Emil Oeconomu în combatere.

Deliberând,

Asupra motivului 5 de casare:

«Prin jurnalul No 5436,911 Trib. respinge oferta retractului litigios, fiind-că în speță ar fi retractat succesoral neadmis de legiuitorul nostru. În sentința trib. ce atacăm cu recurs nu se văd trecute motivele pentru care s'a respins retractul ce of'ream și de acia credem că trib. n'a motivat respingerea conform legii, chiar dacă s'ar considera că trib. a motivat suficient respingerea retractului prin jurnalul No 5436,911 tutuși trib. respingând retractul litigios a comis exces de putere și rea aplicare de lege, pentru care cerem ca hotărârea să fie casată și anume: »

«Rău trib. respinge oferta retractului litigios pe motiv că n'am avea exercițiul acestui retract de oare-ce în speță ar fi vorba de un retract succesoral nepermis de lege. Aceasta nu este adevărat Trib. se găsește și într'o eroare de drept și aplică rău legea când se gândește la art. 1404 C. civ. al I prin

*) Acest rezumat s'a publicat în *Curierul Judiciar* No. 3/913, pag. 35.

faptul că trib. aude pe adversarul meu vorbind de retractul succesoral nu trebuie să înglobeze în acest cuvânt general toate spețele de retracte litigioase ce pot lua naștere cu ocazia partagiului și nici nu trebuie să considere speța noastră ca intrând în sfera art. 1414 care este absolut limitativ (la 3 cazuri) și nu se mai pot inventa alte cazuri de cele acolo prevăzute».

«Intr'adevăr, art. 1414 al. I, prevede ca în cazul «când ceziunea s'a făcut la un comostenitor sau coproprietar al dreptului cedat», retractul prevăzut de art. 1412 c. civ. nu mai poate fi exercitat. Și principiul acestui articol este că în cazul când ceziunea se face la un comostenitor sau coproprietar, se ușurează egirea din indiviziune și nu este o ceziune care să se considere ca o speculație pornită din lăcomia cezionarului, cea ce nu este în cazul nostru. În cazul nostru Stan Siminică intervenientul intimat nu este un comostenitor, că-ua cedându-i-se un drept s'ar face să înceteze indiviziunea; el este o persoană străină, avidă de câștig, un speculator sătesc ce întâlnește des la țară care prin dorința lui de câștig întreține dușmăniile între oameni pe tema unor procese încheiate. Ast-fel că în acest caz suntem în litigiu de succesiune și totuși putem invoca retractul litigios, fiind că îndeplinim ambele condițiuni prevăzute de art. 1413 C. civ. de oare-ce în speța noastră există proces și contestațiune asupra fondului dreptului; într'adevăr, eu am contestat că Maria Irim Băscoveanu mama vândătoarelor Elena Farmaciog, Ec. t. Balasin și Maria Catarioiu, ar fi soră cu mine, am dovedit că ea a fica lui Bărsan nu a lui Bursucu și în apel am cerut chiar să probez cu acte că M. Bursucu era altă persoană de cât M. Bărsan mort la 1881. deci în procesul nostru există contestațiune și asupra fondului dreptului de oare ce prin probele cerute puteam exclude pe cedenții lui S. Siminică de la partaj».

«Deci este incontestabil că îndeplineam condițiile cerute de art. 1412 și 1413 c. civ. spre a putea exercita retractul litigios și nu intrăm cu speța noastră în cele trei cazuri limitative prevăzute de art. 1414 c. civ.»

«Deci trib. prin exces de putere și rea aplicare de lege a respins retractul ce oferam»

«Insuși d-l Alexandresco în vol. VIII care este adversar al retractului succesoral admite la pag. 880 că în cazul când ceziunea ar porni de la o persoană străină la un coproprietar, este de părere că retractul succesoral este admisibil (imitând pe Pothier, Guillouard II 894 Laurent XXIV 607 etc) și în cazul nostru contestam că reclamanțele de la prima instanță ar fi comostenitoare și ne-am făcut forți să dovedim că sunt străine de moștenire. Apoi, în tot cazul art. 1414, al. I cere ca ceziunea să fie făcută la un comostenitor, cea ce nu este în speța, fiind că Stan Siminică este un străin».

«Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că Elena N. Faranciog, Ec. t. N. Balasin și Maria I. R. Catâr, în calitate de fice ale decedatei Maria Irim D. Băscoveanu și nepoate de fice ale lui Marin Bursucu, au intentat acțiune la judecătoria în contra lui Costache Bursucu cerând esirea din indiviziune și împărțirea în două loturi egale între dănselle și intimat a pământului cu care banicul lor despre mamă, Marin Bursucu, a fost improprietărit pe temeiul legii din 1864; Că la 28 Ianuarie 1910. intimatul în recurs Stan Siminică a cerut și i s'a admis să fie introdus în locul reclamanțelor, de oarece a cumpărat dela reclamanțele, în cursul judecății, cu contract în regulă, tot pământul ce li se cuvenea dela banicul lor, iar la 4

Februarie același an intervenientul Stan Siminică a făcut un supliment de acțiune și a cerut să se aducă la masa de împărțire încă 2500 m. p. stăpâni de Ghiță Cornigeanu, ca cumpărător dela păratul C. Bursucu din pământul lui Marin Bursucu;

Că acțiunea fiind admisă și loturile trase la sorți de către judele de ocol, Costache Bursucu a făcut apel și a cerut să dovedească cu martori că mama reclamanțelor nu este fică legitimă a părintelui său, de oarece mama sa Stanca o avea dint-o căsătorie anterioară cu Marin Bărsan iar Tribunalul a respins această cerere de probă pe motiv că cu actele prezentate de reclamante la prima instanță și cu martorii ascultați s'a făcut complet dovada că Maria Irim Băscoveanu este fică lui Marin Bursucu; Că tot prin aceiași încheiere cu No 5436 din 7 Iunie 1911 Tribunalul a admis ca apelantul Costache Bursucu să dovedească că dănsul a stăpânit singur pământul în litigiu de mai bine de 30 ani și a respins în același timp retractul litigios propus de reclamant, care s'a oferit să plătească lui Stan Siminică suma cu care acesta a cumpărat în cursul judecății pământul dela reclamante pe motiv că în conformitate cu art. 1402 și urm. c. civ. retractul litigios nu se poate opune în materie succesorală;

Că, în urma acestora, tribunalul, după ce a ascultat martorii cu privire la stăpânirea pământului de către recurent, i-a respins apelul prin sentința atacată cu recurs, întemeindu-se pe motivele din cartea de judecată apelată și mai adăugând că depunerile marturilor propuși de recurent spre a dovedi că Marin Bursucu ar fi murit în timpul războiului, nu-i inspiră încredere, de oarece dintr'un extract de deces, prezentat de părit s'ar constata că autorul comun a încetat din viață tocmai la 15 Octombrie 1881, astfel că dela acea dată până la intentarea acțiunii nu ar fi împliniți 30 ani;

Considerând că după art. 1412 c. civ. acela, în contra căruia există un drept litigios vândut, se va putea libera de cesionar numărându-i prețul real al cesiunii, speșele contractului și dobânda din ziua când cesionarul a plătit prețul cesiunii, iar după art. 1403 c. civ. lucrul se socotește litigios când există proces sau contestațiune asupra fondului dreptului;

Considerând că legiuitorul, după ce a organizat astfel dreptul de retract litigios, a prevăzut prin articolul următor 1404 trei cazuri în care un asemenea drept nu este admisibil și între aceste cazuri este prevăzut și cazul când ceziunea s'a făcut la un comostenitor sau coproprietar al dreptului cedat;

Că aceste cazuri fiind limitativ arătate de legiuitor, nu pot fi întinse prin analogie;

Considerând că, în speța, cesionarul Stan Siminică nu era un comostenitor sau coproprietar al dreptului cedat, pentru ca dreptul de retract litigios să nu poată fi exercitat în contra lui, ci era un terțiu față cu succesiunea și deci acest caz rămâne supus regulei generale din art. 1402 și 1403 c. civ.;

Considerând că din aceste dispozițiuni de lege rezultă că pentru exercițiul dreptului de retract litigios trebuie ca ceziunea să fie cu titlu oneros, ca, în momentul cumpărării sau cesiunii dreptului să existe proces și ca prin acest proces să fie contestat chiar fondul dreptului;

Considerând că, în speța, nu s'a contestat că ar fi îndeplinite aceste condițiuni, care de altfel se găseau întrunite, de oarece Stan Siminică a cumpărat pe un preț fixat drepturile reclamanțelor de la prima instanță, drepturi cari erau contestate în fond de către recurent, care pretindea că reclamanțele nu au nici un drept în averea ce cereau a se împărți, de oarece pe deoparte reclamanțele nu au filiațiunea în care reclamă, iar pe de altă parte dănsul a prescris proprietatea acelei averi; Că această cumpărare de drepturi s'a făcut în cursul primei instanțe, adică în momentul când dreptul era litigios;

Că, prin urmare, când tribunalul respinge cererea

recurentului de a exercita retractul litigios în contra lui Stan Simionică, pe motiv că conform art. 1402 și urm. c. civ. retractul litigios nu se poate opune în materie succesorală, fără altă motivare, comite un exces de putere căci pronunță o hotărâre nemotivată și violează în același timp art. 1402, 1413 și 1404 c. civ. astfel că încheierea No 5435 din 7 Iunie 1911, care face corp cu sentința supusă recursului, urmează să fie casată pentru acest motiv;

Asupra motivului VI de recurs;

«Ultimele motive de casare este exces de putere și nemotivare căci am cerut trib. să dovedesc cu acte că M. Bursuc a murit la 1877 și deci a fost, după cum susțineam altă persoană decât Marin Bârsan (autorul reclamelor) care a murit la 1881. Și stabilind astfel moartea tatălui meu, improprietărit pe numele M. Bursuc la 1864, excludeam pe reclamante, căci ele pretindeau succesiunea lui M. Bârsan mort la 1881, ori tatăl meu nu putea să moară de două ori. Trib. a respins cererea noastră, respingând și apelul fără să motiveze în sentință respingerea acestei probe».

Considerând că, din procesul verbal al sentinței supusă recursului, se constată că recurentul a susținut că tatăl său care se numea Marin Bursuc nu este aceeași persoană cu Marin Bârsan, astfel că Marin Bursuc încetând din viață înaintea războiului și dânsul posedând exclusiv și în nume de proprietar pământul rămas de la dânsul la prescrip. printre posesie de 31 ani; că la extractul de deces din 1881 pe numele de Marin Bârsan, extract prezentat de părât, pentru a dovedi că autorul recurentului a murit în acei ani, de când nu sunt trecuți 30 ani pentru ca recurentul să poată invoca prescripția, recurentul a invocat la rândul său depunerile martorilor admiși și audiati de tribunal și a cerut ca în caz când tribunalul nu se va convinge din acele depuneri să se acorde termen pentru a aduce acte cu care să dovedească că Marin Bârsuc a murit înainte de război și deci s-a împlinit termenul de prescripție de 30 ani;

Considerând că Tribunalul a constatat în această privință că deși martorii propuși de recurent arată că Marin Bursuc ar fi murit înaintea războiului totuși din extractul de deces din 1881 prezentat de părât rezultă ca autorul comun ar fi încetat din viață la 15 Oct. 1881, de când nu sunt trecuți 30 ani pentru a fi împlinită prescripția invocată de recurent;

Considerând că Tribunalul ne arătând pentru ce motive nu ține seama de cererea recurentului de a aduce acte cu care să combată cele susținute de părât pe baza actului de deces din 1881 și să facă astfel în mod complet dovada ce rezultă pentru dânsul din depunerile martorilor audiati, a comis un exces de putere pronunțând o hotărâre nemotivată asupra acestui punct, care era important în proces și de care depindea soluținea procesului;

Că, prin urmare și acest motiv de casare este întemeiat și caia să fie admis;

Că în ce privește celelalte motive de casare recurentul a renunțat să le mai susțină.

Pentru aceste motive, casează etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 7 Decembrie 1912

Președinția d-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

D-r. William Robert Newton Cole cu Carl Körner

Servitute. — Daune izvorând din nerespectarea dreptului de servitute în sumă mai mare de 3000 lei. — Competința tribunalului de a judeca în primă instanță. — (Art. 27 și 32 din legea jud. de ocoale)

Principiul care determină competența judelei de

ocol în materie civilă sau comercială este înscris în art. 27 din lege, care prevede că, judecătorii de ocol sunt competenți să judece în materie personală și mobiliară, până la 300 lei capital și procente, și cu drept de apel până la valoarea de 3000 lei inclusiv capital și procente, iar la acest principiu nu s-a adus nici o derogare prin art. 32 al. 3, care prevede competența judelei de ocol în materie de servitute;

Prin urmare și în materie de servitute, competența judelei de ocol rămânând tot cea fixată de art. 27 sus citat, rezultă că atunci când daunele ce se pretind de reclamant ca decurgând din nerespectarea dreptului său de servitute trece de 3000 lei, competența judelei de ocol încetează și afacerea se judecă de tribunal în primă instanță.

Decizia No. 885. — Casată după recursul făcut de D-r William Robert Newton Cole, decizia Curței de apel Galați s. II, No. 49/912, dată în proces cu Carl Körner.

Curtea,

Ascultând de d-l avocat C. Marinescu, în dezvoltarea motivelor de casare:

Pe d-l avocat P. Borș, în combateri,

Deliberând,

Asupra motivului II de casare:

«Greșită aplicatiune a art. 23 al. 3 din legea jud. de ocoale, art. 614 C. civ. și a art. 61 pr. civ., violarea art. 27 din legea jud. de ocoale, art. 56, 57 și 74 c. civ. și exces de putere».

«Acțiunea intentată soților Körner cuprindea: 1) înlăturarea faptului vătămător, 2) daune 14000 lei pentru trecut, Nici unul din aceste capete nu era de competența judecătorului de ocol; chiar când unul ar fi intrat în cădere, judecătoriei, în împrejurarea că el era dedus în judecată cu un altul care nu intra în această cădere, făcea pe Tribunal și prin urmare pe Curte competente a le judeca pe amândouă».

«Acțiunea d-lui Cole cuprindea două pretențiuni deosebite; nu se poate susține cum a făcut Curtea, că una era accesorie celeilalte. Mai mult, daunele fiind întemeiate pe fapta intimărilor, nu art. 614 C. civ. putea servi de bază cererilor lor în justiție».

«În cazul cel mai rău chiar când cererea de daune ar fi fost o cerere accesorie, ea trebuia judecată de Curte, căci valoarea daunelor, așa cum o estimase reclamantul fiind superioară competenței judecătorului de ocol, acesta era lipsit de dreptul de a o judeca. Curtea aplicând legea jud. de ocoale, nu putea aplica în același timp și Codul de procedură civilă acest cod negăsindu-se aplicarea la afacerile de competența jud. de ocol, de cât în acele dispozițiuni care nu ar fi prevăzute de legea specială».

«În contra celor de mai sus. Curtea de apel declarându-se fără competență de a judeca reclamațiunea și respingându-o, a aplicat greșit art. 23 al. 3 din legea Judecătorilor de ocoale, art. 614 c. civ. și 61 c. pr. civ. și a comis un nou exces de putere».

Deliberând,

Având în vedere că prin decizia supusă recursului se constată că recurentul, proprietarul unei imobile din

Galati a chemat în judecată la tribunalul Covurlui pe intimat, cerând să fie obligat să dărâme patru cupatoare de pâine de curând construite alături de zidul caselor reclamantului, construcție care l' va tăia prin încălzirea peretelui caselor sale, cum și la plata sumei de 10.000 lei daune pentru prejudiciul cauzat pe trecut; că, acțiunea fiind respinsă de tribunal, recurentul a făcut apel și Curtea din Galati, prin decizia supusă recursului, constată că din contextul acțiunii rezultă că ea este relativă la exercitiul unui drept de servitute; că, conform art. 32, al 3 din legea judecătorilor de pace, reclamațiile privitoare la exercitiul servităților pentru distanțele de observat între vecini la construcțiuni intră în competența acelor judecătorii și că cererea de daune pe trecut, în sumă de 10.000 lei, constituie o acțiune accesorie care, conform art. 61 pr. civ., urmează soarta acțiunii principale oricare ar fi cuantumul cerut; că, p-ntru aceste motive, Curtea de apel găsește că acțiunea recurentului intră în competența judelei de ocol în prima instanță, cu apel la tribunal și în consecință respinge apelul făcut la Curte ca inadmisibil;

Considerând că principal care determină competența judelei de ocol în materie civilă, sau comercială este înscris în art. 27 din lege, care prevede că judecătorii de ocol sunt competenți să judece toate cererile în materie personală și mobilă, civile sau comerciale, principale, accesorii sau incidentale, în prima și ultima instanță până la valoarea de 300 lei, capital și procentele reclamate, și cu drept de apel până la valoarea de 3.000 lei inclusiv, capital și procentele reclamate;

Considerând că la acest principiu nu s'a adus nici o derogare prin art. 32, al 3, care prevede competența judelei de ocol în materie de servitute;

Că, în adevăr, după acest articol judecătorii de ocol sunt competenți să judece în prima instanță și cu drept de apel oricare ar fi valoarea lucrului, reclamațiile pentru distanțele de observat între vecini la construcțiuni, fără însă să se prevadă, prin derogare dela principiu din art. 27, că judecătorii de ocol ar fi competenți să judece asemenea reclamațiuni, chiar când daunele ce ar rezulta din nerespectarea distanțelor între vecini ar fi mai mari de 3.000 lei;

Că o asemenea derogare nu se poate deduce din înțelegerea în art. 32 a cuvintelor "oricare ar fi valoarea lucrului", de oarece, prin înțelegerea acelor cuvinte legiuitorul a înțeles ca valoarea lucrării sau construcțiunilor făcute la o distanță nereglementară, între vecini, sau a lucrărilor făcute pe ape curgătoare, etc., să nu aibă nici o importanță în determinarea competenței judelei de ocol, iar nu că el ar fi competent să judece, chiar în caz când daunele ce se pretinde de reclamant că ar decurge din nerespectarea dreptului său de servitute ar trece de suma de 3.000 lei, cum este cazul în speță;

Că, în asemenea caz, competența judelei de ocol înțelege și devine competentă de a judeca tribunalul în prima instanță, cu drept de apel la Curte, conform regulilor prescrise de procedura civilă;

Că, prin urmare, Curtea de apel a comis, exces de putere și a violat articolele citate mai sus când a respins ca inadmisibil apelul făcut de recurent, astfel că motivul în de casare este întemeiat și cătă să fie admis, fără a se mai examina celelalte motive de casare;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 3 August 1912

Președenția d-lui G. P. PETRESCU președinte

State Carostate, recurs conșional

Camera de acuzare. — Cerere de liberare provizorie. — Acuzat trimis în judecata Curții cu jurați. — Competința

Camerei, când Curtea cu jurați nu funcționează. — (Art. 117 și 120 pr. pen. modificată la 1902).

Pentru acuzații ce sunt deja trimiși în judecata Curții cu jurați, Camera de punere sub acuzare este însă competentă a se pronunța asupra eliberării lor provizorii, când Curtea cu jurați nu funcționează, căci, într-o asemenea ipoteză nu există nici o rațiune logică pentru care Camera de punere sub acuzare, să fie competentă de a se pronunța numai asupra arestării acuzărilor, iar nu și asupra cererilor de punere în libertate provizorie, mai ales când legea stabilește în principiu că dănsii se pot folosi de acest drept în orice stare a procesului *.

Deciziunea penală No. 1987/912. — Casată, după recursul făcut de State Carostate, decizia Camerei de punere sub acuzare după lângă Curtea de apel din Galati No. 174/912.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror N. I. Zamfirescu în concluziuni, în lipsa recurentului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare: 1- b 5

«Violaarea și greșită interpretare a art. 117 și 120 din pr. penală modificat prin legea de la 15 Martie 1902».

Având în vedere decizia supusă recursului din care se constată că prin decizia camerei de punere sub acuzare cu No. 147 din 23 Maiu 1912, recurentul State Carostate a fost trimis în judecata Curții cu jurați din jud. Braila pentru că a comis crimă de omor săvârșită dar neisbunită, prevăzută și pedepsită de art. 125, 231 al. ult. comb. nat cu art. 38 al. 2 c. p.; că pe baza aceleiași decizii dânsul a fost arestat, că la 22 Iunie 1912 dânsul a cerut camerei a fi pus în libertate pe cautiune, pentru că Curtea cu jurați nu funcționa, iar Camera prin decizia supusă recursului, a respins cererea, pe motivul că nu este competentă a se pronunța întrucât afacerea este înaintată spre judecata Curții cu jurați;

Având în vedere art. 117 pr. pen. astfel cum a fost modificat prin legea dela 15 Martie 1902 după care liberarea provizorie se va putea cere în orice materie și în orice stare a procesului, instanței dinaintea căreia afacerea este pendinde și chiar la Curtea cu jurați când aceasta va funcționa;

Considerând dar, că chestiunea ce Curtea este chemată azi a rezolva este aceea de a se ști la ce instanță acuzatul trimis în judecata Curții cu jurați are a cere liberarea sa provizorie, când această Curte nu funcționează;

Conșierând că prin art. 120 din această lege de la 15 Martie 1902, se prevede că atunci când acuzatul va fi fost pus sau lăsat în libertate, camera de punere sub acuzare, va putea în urmă, până la ziua cercetării procesului dinaintea juraților, ordona arestarea lui, după cererea Ministerului public;

Că, dar, din acest articol rezultă implicit că pentru acuzații ce sunt deja trimiși în judecata Curții cu jurați, Camera de punere sub acuzare este încă competentă a se pronunța asupra eliberării lor provizorie, când Curtea cu jurați nu funcționează căci într-o asemenea ipoteză nu există nici o rațiune logică pentru care Camera de punere sub acuzare să fie competentă de a se pronunța numai asupra arestării acuzărilor iar nu și asupra cererilor de punere în libertate provizorie, mai ales când legea sta-

* Acest rezumat a fost publicat în No. 75/912, pag. 887.

bilește în principiu că danșii se pot folosi de acest drept în orice stare a procesului;

Considerând că, a se da o altă interpretare acestui articol și a se susține că printr'ânsul nu se vorbește de cât de arestarea acuzărilor lăsați libertății individuale care acordă în mod așa de larg libertatea provizorie, chiar și în materie de crimă, principiul ce nu există în vechiul cod de pr. pen.; că, afară de aceasta, a nu se acorda Camerei de punere sub acuzare competența de a se pronunța asupra cererilor de liberare provizorie făcute de acuzații trimiși în judecata Curților cu jurați, când aceste curți nu funcționează, este a face ca în multe cazuri s'ns citatul articol 117 să nu 'și poată avea aplicare, iar principiul liberării provizorii să devină iluzoriu, ceea ce n'a putut intra în prevederile legii din 15 Martie 1902, întrucât legile sunt făcute ca să aibă o aplicare și un efect real în toate dispozițiile lor;

Considerând că acestea fiind principiile ce guverna materia, camera de punere sub acuzare, numai cu violarea citatelor articole s'a declarat necompetentă de a judeca cererea de liberare pe cauză făcută de recurentul trimis înaintea Curții cu jurați în timpul când această curte nu funcționa;

Că prin urmare recursul este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 28 Septembrie 1912

Președenția d-lui I. DUCA, consilier

Vasile Dobrescu, recurs corecțional

Recidiva. — Condamnarea de 2 ani pentru înșelăciune. Falsificare de monedă. — Corecționalizare prin legea din 1895 — Recidivă dela delict la delict. — Pedepsă. — Zece ani închisoare corecțională. (Art. 43 și 112 c. p.)

În principiu, natura infracțiunilor se determină după pedeapsa ce se aplică delicvenților și prin urmare, pentru recidivă, trebuie să se țină seama de natura pedepsei ce s'a aplicat.

Infracțiunea la art. 112 cod. penal nu mai poate fi considerată ca crimă în urma legii din 4 Maiu 1895 care a corecționalizat-o, întrucât acea infracțiune se pedepsește cu maximum închisorii corecționale.

Astfel, dacă se constată că inculpatul a mai suferit o condamnare de 2 ani închisoare pentru înșelăciune, instanțele de fond fiind chemate a face în cauză și aplicațiunea art. 43 c. penal, pentru recidivă dela delict la delict, cu drept cuvânt îl condamnă la 10 ani închisoare, adică îndoitul pedepsei care, potrivit art. 112 c. penal, este chiar maximul închisorii.

Decizia 2369/912. — Respins recursul făcut de Vasile Dobrescu contra deciziei Curței de apel București s. IV No. 162/912.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat N. Anastasiu în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l Procuror M. Vidrașcu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare.

«Exces de putere, violarea art. 45 și 112 cod. penal și nemotivare. Curtea, menținând pedeapsa la 10 ani închisoare, adică îndoitul maximului prevăzut de art. 112 c. penal referitor la plâmuitorii de monedă și art. 43 c. pen. în ce privește recidivă, violează textul art. 45 c. p., care spune că nu se socotește în stare de recidivă acela care, osândit fiind pentru un delict, a săvârșit în urmă o crimă. Ori, plâmuirea de monedă este socotită drept o crimă, ea este prevăzută în codul penal la titlul 3 care vorbește despre crime în contra

intereselor Statului; că plâmuitorii de monedă, înainte de reforma adusă codului penal, erau trimiși să fie judecați de Curtea cu juri; că, potrivit art. 226 din pr. pen., înaintea juraților se trimit numai afacerile criminale; că, deși reformându-se codul penal și trecându-se în competența tribunalului mai multe crime, cari înainte se judecau la jurați, prin aceasta nu s'a schimbat calificarea faptelor; că, așa fiind, adevărata denumire ce se dă plâmuirii de monedă e aceea de crimă; că Curtea a înțeles legiuitorul să o boteze punând o sub titlul 3 și practica lucrurilor a consacrat aceasta; că, așa fiind, în caz de recidivă, prima lui faptă fiind un delict, iar a doua crimă, nu poate fi considerat recidivist potrivit art. 45 c. p. că, deci, nefiind recidivist, nu se poate justifica îndoitul maximului pedepsei primite; că, aceasta s'ar fi putut da în caz de se va constata recidivă sau când, potrivit al II art. 112, monedele falsificate au depășit suma de 200 l. lei, sumă la care nu s'a ajuns, căci din constatările făcute s'a stabilit că întreaga sumă de monede falsificate atingeau cifra de 400 lei. Chiar în ipoteza când am admite recidivă, ea nu este constatată prin nimic, căci la dosar nu se găsește nici o copie după vre-o hotărâre a Curței de apel care să dovedească cum că V. Dobrescu ar fi fost condamnat la 2 ani închisoare; că, atât Curtea, cât și tribunalul, bazându-se numai pe adresa penitenciarului Văcărești, comunicând că Vasile Dobrescu a suferit 10 zile închisoare pentru excocherie, sentința No. 342 a trib. Ilfov, s. II, care există în dosar și alți doi ani închisoare, nu-și motivează cu nimic hotărârea pe care o pronunță, și înalta Curte de casație a stabilit că, pentru ca cineva să fie osândit ca recidivist, trebuie să se constate în sentința condamnatoare existența primei sentințe definitive care osândise pe inculpat pentru un delict anterior.

Având în vedere decisiunea supusă recursului, prin care recurentul a fost condamnat la 10 ani închisoare pentru delictul prevăzut de art. 112 și 113, combinat cu art. 43 din codul penal;

Considerând că în principiu natura infracțiunilor se determină după pedeapsa ce se aplică delicvenților și prin urmare pentru recidivă trebuie să se țină seama de natura pedepsei ce s'a aplicat;

Considerând că infracțiunea la art. 112 cod. pen. nu mai poate fi considerată ca crimă în urma legii din 4 Maiu 1895 care a corecționalizat-o, întrucât aceea infracțiune se pedepsește cu maximum închisorii corecționale;

Că, fiind constatată din actele dosarului că recurentul a mai suferit o condamnare de 2 ani închisoare pentru înșelăciune și instanțele de fond fiind chemate a face în cauză și aplicațiunea art. 43 c. p. pentru recidivă dela delict la delict, cu drept cuvânt l'a condamnat pe recurent la 10 ani închisoare, îndoitul pedepsei, care potrivit art. 112 c. p. este chiar maximul închisorii;

Considerând că asupra recidivei se constată că recurentul n'a făcut nici o obiecțiune înaintea Curței de fond și nici aplicațiunea ultimului alineat de sub art. 112 nu s'a făcut, așa că Curtea de apel n'a comis nici un exces de putere și n'a violat nici unul din citatele texte de lege;

Că, prin urmare, motivul de casare este neintemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 15 Iunie 1912

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Ministerul de Finanțe cu Căpitan N. Dumitriu

Pensie. — Ofițer trecut din oficiu la retragere prin an-

tipicarea limitei de vârstă. — Dacă se socotește la pensie, timpul până la îndeplinirea efectivă a vârstei. — Soluțiune negativă. — (Art 68 legea pensiilor art 19). poziții ofițerilor).

Penultimul alineat din art. 19 din legea poziției ofițerilor, prevede că ofițerilor trecuți din oficiu în rezervă sau retragere pe ziua de 1 Aprilie sau 1 Octombrie, prin anticiparea limitei efective a vârstei, li se va socoti la pensie timpul dela data trecerii anticipate în rezervă sau retragere până la data împlinirii efective a vârstei, în cazul când acest adaos le-ar servi la completarea unui an calculabil la pensie.

Această dispozițiune din legea poziției ofițerilor a fost desființată prin legea generală de pensii, care nu conține nădăci asemenea dispozițiuni, iar art. 68 declară abrogate toate dispozițiunile din legile contrarii acestei legi *).

Deciziunea 322/912. — Casată, după recursul făcut de Ministerul de finanțe, decizia Curții de apel Iași s. II No. 11/912, dată în proces cu Cap. N. Dumitriu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. Flaislen :

Pe d-l avocat Alex. Zeuceanu în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat P. Sadoveanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită aplicațiune a art. 19 din legea poziției ofițerilor din 19.7 și violarea art. 68 § 2; 2 și 24 din legea generală de pensii din 1.03. Curtea de apel din Iași pentru a lichida drepturile la pensie ale Căpitanului Neculai Dumitriu îi adaugă la timpul servit realmente și timpul de la data punerii în retragere și până la împlinirea etății de 50 ani, uitând că art. 19 din legea poziției ofițerilor, care permite aceasta, a fost abrogat prin art. 68 din legea pensiilor

«Tot de odată violează art. 2 și 24 din aceeași lege când acordă o pensie pentru un timp de serviciu ce poate intra în calculul pensiei»

Având în vedere art. 19 din legea poziției ofițerilor, penultimul alineat, după care ofițerilor trecuți din oficiu în rezervă sau retragere pe ziua de 1 Aprilie sau 1 Octombrie, prin anticiparea limitei efective a vârstei, li se va socoti la pensie timpul de la data trecerii anticipate în rezervă sau retragere până la data împlinirii efective a vârstei, în cazul când acest adaos le-ar servi la completarea unui an calculabil la pensie;

Considerând, că dispozițiunile acestui text din legea poziției ofițerilor, privitoare la modul de calculare a anilor la pensie sunt astăzi desființate, de oarece legea generală de pensii, sub imperiul căreia intimatul în recurs Căpitan Nicolae Dumitriu și-a regulat drepturile la pensie, nu conține nădăci asemenea dispozițiuni, iar art. 68 din aceeași lege, declară abrogate toate dispozițiunile din legile, regulamentele și statutele de pensii generale și speciale, precum și cele din legile organice privitoare la pensii contrarii acestei legi;

Considerând că în afară de aceasta după dispozițiunile art. 2 paragraful 2 din legea generală de pensii

combinat cu art. 24 din aceeași lege, ofițerii puși în retragere din oficiu pentru limită de vârstă, urmând a fi reglați la pensie în condițiunile acestei legi, socotindu-se ca timp util pentru regulare, numai timpul pentru care s'a operat rețineri, rezultă că legiuitorul pentru calcularea cuantumului ei a înțeles să se escludă adăcgarea unui timp ori cât de scurt neservit efectiv într-un cât prin nici un alt text n'a introdus vre-o excepțiune în sensul dispozițiunilor cuprinse în penultimul alineat din art. 19 din legea poziției ofițerilor ;

Considerând că astfel fiind, Curtea de Apel a violat art. 68 și 24 din legea pensiilor, când pentru a stabili drepturile la pensie ale Căpitanului Neculai Dumitriu i-a adăogat la timpul servit efectiv și timpul de la data punerii în retragere și până la împlinirea etății de 50 ani întemeindu-se pe un text de lege abrogat și dar motivul de casare fiind întemeiat, ei trebuie a fi admis, urmând a se casa decizia Curții de Apel.

Pentru aceste motive Curtea casează, etc.

JUDECATORIA OCOLULUI I RURAL IAȘI

Audiența de la 2 Iunie 1912

Carte de judecată No. 343

Legea proprietarilor. — Dacă o cerere de chemare în garanție este admisibilă într-un proces angajat după această lege?

Cererea de chemare în garanție nu este admisibilă, pentru că contrariu, ar întârzia mult obținerea hotărârei, ceea ce ar fi contrar spiritului legii, creată în scopul ca proprietarii să obție cu cea mai mare celeritate valorificarea drepturilor lor.

Judecata

Având în vedere lucrările cauzei și debaterile procesului, că din toate acestea, în fapt, rezultă următoarele: Chematul în garanție H. Koner închiriază păratului D. Olaru imobilul pe care reclamantul losub Ber-covici pretinde a fi al lui, și care, cheamă în judecată, după legea proprietarilor pe părat pentru a evacua casa, care introduce cerere de chemare în garanție contra aceluia care i-a închiriat fără drept, cerere care a fost admisă în principiu:

Asupra incidentului ridicat de chematul în garanție ;

Având în vedere că el are rapori, față de chirișas, după legea proprietarilor, în cât el se poate apăra spunând că după această lege, nu e admisibilă chemarea în garanție ;

Având în vedere că legea proprietarilor este creată în scopul ca proprietarii, cu cea mai mare celeritate, se poate obține soluția proceselor; că, dacă este admis atât de doctrină cât și de jurisprudență, că un părat angajat într-un proces după legea proprietarilor nu poate face o cerere reconvențională în contra proprietarului, tocmai pentru a nu întârzia darea hotărârei credem că pentru aceiași rațiuni, același părat nu poate face cerere de chemare în garanție, în contra unui terț, pentru că judecarea unei asemenea chemări, ar întârzia mai mult soluția speței, ceea ce ar fi contrar spiritului legii ;

De sigur că nici de art. 20 din legea proprietarilor nu poate uza păratul contra terțului, ci numai de dreptul civil, pentru ca această lege presupune că procesul trebuie să fie angajat numai între locator și locatar ;

Ar fi fost legal dacă chematul în garanție, dacă se pretinde proprietar al imobilului să fi făcut, conf. art. 4 din legea proprietarilor cerere de intervenție care e admisibilă și numai atunci s'ar fi putut vedea în alt

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 58/912, pag. 684

sens procesul, dacă proprietarul ar fi avut acțiune după această lege.

Iată pentru care motiv s-ar impune scoaterea din cauză a chematului în garanție;

Considerând însă că chemarea în garanție a fost admisă și cum jurnalul motivat în drept, are putere de lucru judecat față de instanță, așa că nu se mai poate reveni asupra lui, însă pentru motivele care se vor vedea mai la vale, vom vedea că fără a se călca vre-un principiu de drept, chemarea în garanție va cădea ca o consecință a căderii acțiunii;

Judecata,

Asupra incidentalului ridicat de noi:

Având în vedere că de legea proprietarilor nu poate uza de cât locatorul care a făcut contract scris sau verbal, nu locatorul, pentru că art. I din lege zice că se poate uza de această lege, pentru ca proprietarul să poată obține realizarea drepturilor care isvorăsc din contractele de închiriere ceea ce presupune că între locator și locatar a intervenit prin bună înțelegere un acord de voință asupra imobilului închiriat; când cineva apucă calea legii proprietarilor, presupune că sîntem în relațiuni de locator și locatar; or, când reclamantul zice că părătul i-a ocupat casa fără voia sa, atunci sîntem în raporturi de proprietar și uzurpator; că așa fiind, credem că de legea proprietarilor nu poate uza reclamantul, care nu poate intenta de cât o acțiune posesorie sau în revendicare după dreptul comun;

Considerând că acțiunea principală e intentată după legea proprietarilor, că această lege se referă numai la raporturile care isvorăsc din contractele de locațiune sau arendare, și în specie, pentru reclamant, care nu recunoaște valabilitatea închirierii contractul de locațiune e pentru dănsul «*res inter alios acta*»; că prin urmare, proprietarul cere expluzarea părătului pe motiv că i ocupă imobilul fără drept;

Considerând că așa fiind, obiectul acestui proces nu poate fi dedus în justiție pe calea legii proprietarilor, care e de strictă interpretare, fiind o lege derogatorie dela dreptul comun; că, chestiunea aceasta poate fi ridicată din oficiu într-o dată, acțiunile, adică mijlocul d'a deduce dreptul în justiție, e fixat de legiilor iar părțile sau judecătorul nu pot admite decât acele căi pe care le indică legiile;

Având în vedere că chematul în garanție ridică și el acest incident că el are interes de a opune acest mijloc de apărare;

Considerând însă, că din moment ce proprietarul n'are acțiune după legea proprietarilor, rămâne fără interes de a discuta chemarea în garanție, care fiind o cerere accesorie nu poate exista fără o cerere principală;

Având în vedere că valoarea locativă e sub 150 lei așa că conform l. j. o hotărîrea urmează a fi dată cu recurs;

Pentru aceste motive, judecata, respinge etc.

Magistrat-stagiăr (s) Scriban.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASATIE S. I

Recurentul Ion G. Bădoi prin d-l avocat R. Dragomirescu.
Intimata Maria R. Bădoi prin d-l avocat Baly.

Act de vânzare autentic. — Cazul când el face deplină credință. — Contra înscris. — Sustragerea lui. — Admisibilitatea probei cu martori spre a se dovedi existența, conținutul și sustragerea contra înscrisului.

1. Deși un act de vânzare autentic face deplină credință între părți, totuși dacă vânzătorul invoacă existența unui contra înscris care constată obligația cumpărătorului de a întreține pe vânzător, obligație care nu s'a îndeplinit, cum și că acel contra înscris a fost sustras de cumpărător, în asemenea condițiuni proba cu martori este admisă pentru dovedirea existenței, conținutului și sustragerea contra înscrisului. (Cas. s. I, decizia No. 903 din 12 Decembrie 1912, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Mehedinți, s. II, No. 439/1911).

Recurentul Ministerul fin. prin d-l avocat Al. Zeceanu.
Intimatul Al. Răducanescu prin d-l avocat St. Georgescu.

Acțiune personală și mobilă. — Intentarea ei contra statului. — Tribunalul competente a judeca asemenea acțiuni. — Art. 58 și 75 din procedura civilă.

2. Din combinația art. 58. al. I, cu art. 75 al. I pr.,

*) Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numeroase viitoare.

Redacția

civ., rezultă că, în principiu și în afară de derogățiunile prevăzute de legile speciale, Statul, pentru afacerile sale litigioase, trebuie să fie citat în persoana ministerului respectiv la scaunul administrației, adică la București.

Prin urmare, o acțiune personală și mobilă îndreptată contra ministerului de finanțe, trebuie introdusă înaintea tribunalului Ilfov, întrucât ministerul de finanțe își are scaunul administrației sale în București, și nu există nici o derogare în legea sa specială că ar putea să fie citat și în altă parte a țării. (Cas. s. I, decizia No. 906 din 12 Decembrie 1912, prin care se caasează decizia Curții de apel Iași, s. I, No. 25/1912).

Recurentul Haralambie I. Marinescu s. a., prin d-l avocat B. Păltineanu.

Intimata Sofia V. Dobrescu s. a., prin d-l avocat P. P. Poi

Depuneri de martori. — Netrecerea în procesul verbal a cuvintelor «din cuvânt în cuvânt». — Dacă aceasta constituie o cauză de nulitate. — Art. 20 pr. civ.

3. Netrecerea în procesul verbal a cuvintelor «din cuvânt în cuvânt», căm prescrie art. 200 proc. civilă, nu constituie o cauză de nulitate a acelor depuneri, atunci când formalitatea citirii în întregime a depunerilor martorilor se constată că a fost îndeplinită, de oarece nicăieri legea nu cere să se constate îndeplinirea unei formalități de procedură prin termeni sacramentali. (Cas. s. I, decizia No. 911 din 17 Decembrie 1912,

prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel Craiova, s. II, No. 39/908).

CASAȚIE S. II

Recurentul Ioneică B. Reine, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Distrugerea porumburilor vecinului. — Lipsă de intențiune. — Contravenția prevăzută de art. 103 al. 9 din legea poliției rurale.

1. Faptul de a rupe porumbii de pe locul vecinului, fără intențiunea de a și i însuși, constituie contravenția prevăzută de art. 103 al. 9 l. poliției rurale. (Cas. s. II decizia penală No. 2831 din 2 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Dolj s. I No. 1569/912).

Recurentul Ion St. Vlăduțu prin d-l avocat Vășăneson.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Furt. — Constatare. — Elementele delictului. — Sine clandestinitatea expresiei de furt cuprinde în sine clandestinitatea și cugetul de a și însuși pe nedrept lucrul altuia. — Art. 306 c. penal.

2. Expresia de »furt« întrebuințată în sen ința tribunalului cuprinde în sine clandestinitatea și cugetul de a și însuși pe nedrept lucrurile altuia și atunci când judecătorii întrebuințează acea expresie în sensul legal, așa cum e definit furtul de art. 306 c. penal, numai este nevoie să se mai menționeze în hotărâre de clandestinitate și cugetul de a și însuși pe nedrept lucrul altuia. (Cas. s. II decizia penală 2887 din 7 Noiembrie 1912, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Vâlcea No. 1492/912).

Recurentul Andrei Ganea prin d-nii avocați D. Dobrescu și P. Sadoveanu.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Mituire. — Primar ce ia bani spre a interveni la Prefectură să se aprobe mai curând prelungirea unor închirieri de cârciumi. — Art. 146 din codul penal.

3. Săvârșește delictul prevăzut de art. 146 C. penal, primarul care ia bani de la mai mulți cârciumari din comuna sa, pentru a interveni pe lângă Prefectură să li se aprobe mai curând prelungirea unor contracte de închiriere de cârciumă, conform cerințelor legii pentru monopolul vânzării băuturilor spirtoase în comunele rurale. În adevăr, acest articol nu cere numai decât ca banii să fie luați în numele funcționarului pe lângă care se intervine, ei putând fi luați în numele propriu al mijlocitorului. Chiar dacă intervenția primarului la prefectură era legală, aplicarea art. 146 c. p. își are locul, când se constată că primarul a primit bani dela cârciumari în scopul unor stăruinți fără de care prefectura nu ar fi aprobat mai curând prelungirea contrac-

telor, ceea ce implică reaua credință din partea inculpatului. (Cas. II decizia penală 2948 din 13 Noiembrie 1912, prin care s'a respins recursul contra deciziei C. Apel Iași s. I No. 256/912).

Recurentul Nae Zăvoianu prin d-l avocat V. Alexandrescu
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Parte civilă. — Apel de la judecătoria. — Inculpat achitat. — Investirea tribunalului cu judecarea acțiunei publice. — Art. 103 l. j. p.

4. Tribunalul poate, după apelul părții civile, să condamne pe inculpatul care fusese achitat la judecătoria, caci după art. 103 l. j. p., apelul părții civile investește pe tribunal a judeca și acțiunea publică. (Cas. II decizia penală 2965 din 14 Noiembrie 1912, prin care s'a respins recursul contra sent. Trib. Argeș No. 2313/912).

Recurenta Petra C. Berha prin d-l avocat N. Dumitrescu.

Intimații Al. și Ecet. Periețanu prin d-l avocat Jean Zaharoff.

Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Autoritatea lucrului judecat. — Materie penală. — Condițiunile cerute de lege. — Art. 383 din procedura penală.

5. Pentru ca să existe lucrul judecat în materie penală, se cere să fie același inculpat și identitatea faptului ce se impută inculpatului. (Cas. II decizia penală No. 3021 din 20 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de Apel București, sec. III, No. 194/912).

Recurentul I. Zaharia prin d-l avocat D. Comșa.

Intimatul N. Mischonznichy prin d-l avocat G. Elefteriu.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Distrugere de acte. — Substituirea unei declarații identice, în urma reclamărei în justiție. — Existența delictului. — Art. 376 c. penal.

6. Faptul de a distruge cu intenție frauduloasă un act care constată o obligațiune către un altul constituie delictul prevăzut de art. 367 c. penal, iar împrejurarea că autorul faptului a substituit, în urma reclamărei în judecată, o declarație identică, în locul actului distrus, nu este de natură să-l apere de răspundere penală, de oarece elementele delictului de distrugere existând în momentul comiterii faptului, autorul delictului are să fie făcut răspundător în acest moment, chiar dacă mai în urmă unul din elementele delictului a dispărut. (Cas. II, decizia penală No. 3063 din 23 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de apel București, sec. II, No. 188/912).

Recurentul Samoil Iancovici prin d-l avocat P. Bors.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Hotărâre. — Adăogiri. — Neținerea în seamă. — Cazul când cele adăogite rezultă și din contextul hotărârei. — Art. 122 pr. civ.

Bancrută simplă. — Incetarea plăților. — Ne-

facerea declarației prevăzută de art. 703c. com. în 3 zile.—Socotirea acelor 3 zile dela încetarea plăților.—Art. 877 al. 3 c. com.

7. a) Dispozițiunea art. 122 pr. civ., de a nu se serie nimic prin adăogiri într-o hotărâre judecătorească fiind preserisă de legiuitor ca o măsură de garanție pentru părți, ca să nu existe nici o îndoială că constatările din hotărâre sunt reproducerea exactă a celor petrecute și judecate în instanță, acest scop al legii este atins ori de câte ori din contextul hotărârei se constată că cele cuprinse în adăogirile făcute au făcut obiectul judecării urmate în instanță.

b) obligațiunea comerciantului care a încetat plățile de a face declarația preserisă de art. 703 c. com., sub sancțiunea de a fi pedepsit ca banerutar simplu, este absolută și independentă de declararea în stare de faliment, care a putut fi provocată după cererea unuia sau mai multor creditori, ori din oficiu. Prin urmare cele 3 zile pentru depunerea bilanțului trebuie ca să se calculeze de la încetarea plăților, în ori-ce caz, iar nu de la declararea în faliment. (Cas. II decizia penală 3079 din 26 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de Apel Iași sec. II No. 420/912).

CASAȚIE S. III

Recurentul Haim I. Weislmich prin d-l avocat F. Chefner.
Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu.

Licențe.—Proprietar.—Transportarea unui vas cu vin în piața unui oraș, unde-l vinde fără a avea brevet de licență.—Contravenție.—Art. 12 legea licențelor.

1. După art. 12 din legea licențelor, proprietarul sau arendașul de vii nu este obligat a lua licență dacă își vinde produsele cu vasul în curs de transport sau în bălciuri sau la locul de producere.

Săvârșește dar o contravențiune producătorul care, scoțând din depozitul său un vas de vin, îl transportă în piața unui oraș, unde îl vinde, fără să aibă brevet de licență. (Cas. III, decizia No. 462 din 9 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței tribunalului Bacău, s. II, No. 112/912).

Recurentul Ion C. Juncu prin d-l avocat I. Văsiulescu.
Intimatul Gr. Chr. Butciu, lipsă.

Apel făcut fără timbru.—Act de paupertate eliberat și depus în urmă.—Dacă poate folosi părții.

2. Actul de paupertate eliberat și depus la o dată ulterioară facerii unui apel, nu poate folosi părții în apelul ce făcuse cu mult mai înainte și pe care dar tribunalul cu drept cuvânt îl anulează ca nefiind scris pe timbrul cerut de lege. (Cas. III, decizia No. 477 din 19 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut

contra sentinței comerciale a tribunalului Roman No. 15/912).

Recurentul Ion Liciu prin d-nii avocați A. Pretorian și O. Gușerescu.

Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Taxe militare.—Obligația solidară a părinților pentru taxa datorită de fiu.—Urmărirea părinților.—Înteruperea prescripției și față de el, prin somația adresată fiului.—Art. 1045 c. civil; art. 4 și 41 regulamentul taxelor militare și 51 l. constit. contrib. directe.

3. a) Când instanța de fond, interpretând o somație prin care cineva este urmărit de fisc pentru plata unei taxe militare datorită de fiul său, constată din termenii în cari este redactată acea somație că ea a fost adresată celui urmărit, iar prin cuvintele «pentru fiul său» nu s'a căutat decât să se explice lămurit în ce calitate dănsul este invitat să achite acea sumă statului, prin aceasta s'a stabilit că somația a fost regulat și bine îndreptată contra celui urmărit.

b) Nu există autoritate de lucru judecat, atunci când din sentința invocată ca atare, se constată că apelul purta contra unei decizii a administrației financiare, care n'a pipăit fondul afacerii, pe când apelul actual este făcut contra altei decizii care a judecat chiar fondul afacerii, și deci are alt obiect.

c) Taxele militare figurând printre contribuțiunile directe ale statului, ele sunt trecute în roluri, întocmite de consiliul de revizie, conform art. 41 din regulamentul acelor taxe și aceste roluri, potrivit art. 51 din legea de constatare și percepere, formând un titlu legal de împlinire pentru casele publice, ca atare ele sunt considerate ca fiind cunoscute de contribuabili; așa că nu se poate susține că decizia consiliului de revizie care a stabilit taxele militare nu ar fi opozabilă și părintelui tânărului impus, întrucât nu i-a fost adusă și lui la cunoștință.

d) După art. 104, c. civil, acțiunea sau urmărirea îndreptată contra unuia dintre debitorii solidari întreprinde prescripția, iar după art. 4 din regulamentul taxelor militare, părinții celor supuși la aceste taxe sunt solidari responsabili cu aceștia la plata taxei, de unde urmează că somația regulat făcută fiului pentru plata taxei, întreprinde prescripția și față de tată. (Cas. s. III, decizia No. 492 din 27 Noiembrie 912, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Botoșani No. 111/912).

Anunțăm apariția unui interesant studiu:

Politia tehnică și ancheta judiciară științifică, cu 17 figuri în text și 6 planșe, de d-l Constantin Zguriadescu, licențiat în Drept, Polițai, cu o Prefață de d-l profesor I. Tanoviceanu. Broșura este elegant tipărită și conține 256 pagini. Prețul 4 lei.